

УДК 340.11(063)
А43

- A43 **Актуальні проблеми вдосконалення законодавства та правозастосування:** Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 25–26 жовтня 2019 року. – Запоріжжя : Запорізька міська громадська організація «Істина», 2019. – 136 с.

У матеріалах представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Актуальні проблеми вдосконалення законодавства та правозастосування», яка була організована Запорізькою міською громадською організацією «Істина» 25–26 жовтня 2019 року в м. Запоріжжі.

УДК 340.11(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Душевська Д. С.8

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ТА ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

Микитюк А. І., Повпа О. Й.,
Слободян А. В., Срібна Б. Р.11

РОЗВИТОК МЕДИЧНИХ ПРАВ ДІТЕЙ В УКРАЇНІ У 1970–1991 РР.

Омарова А. А.14

МІЖНАРОДНИЙ ДОГОВІР ЯК ПРАВОВА ОСНОВА ГАРМОНІЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМИ І СВРОПЕЙСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ

Рагуліна К. А.17

СПІВКОРЕЛЯЦІЯ ПОНЯТЬ «РЕФОРМА ПОЛІТИЧНОЇ СФЕРИ»

ТА «ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ПОЛІТИЧНОЇ ВЛАДИ»

У БАГАТОНАРОДНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Тімашова В. М.20

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ФОРМ ПРЯМОЇ ДЕМОКРАТІЇ

ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ

Бобріченко В. В.24

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ КОНТРАКТ МОРЯКА ЯК СИСТЕМА ПРАВОВИХ

УМОВ ДІЯ БЕЗПЕЧНОЇ РОБОТИ

Каназірська А. І.27

КОНСТИТУЦІОНАЛІЗМ: ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ

Лисенко Н. О.30

ЗАСТОСУВАННЯ ІТ В СВРОПЕЙСЬКИХ СУДАХ У ВІДПОВІДНОСТІ

ДО ВИСНОВКУ КОНСУЛЬТАТИВНОЇ РАДИ СВРОПЕЙСЬКИХ СУДЕЙ

Прилепський В. М.32

MECHANISM OF SANCTIONS OF THE UNITED NATIONS SECURITY

COUNCIL ON THE EXAMPLE OF NORTH KOREA

Носолова К. В.35

законодавчо весь комплекс захисту прав жінок, їх безпечних умов праці, але в реальному житті вони не реалізуються.

Таким чином, можна зробити висновок, що в сфері працевлаштування на сьогодні існує помітний гендерний дисбаланс. Україна зробила певні кроки для його подолання, однак цього не достатньо. Лише в тому випадку, коли на практиці буде встановлено реальну відповідальність за порушення прав жінок у сфері працевлаштування, а також запроваджено чіткий механізм притягнення до такої відповідальності компетентними органами, тільки тоді наша держава стане на шлях подолання проблем гендерної рівності у сфері праці. Теж потрібно приділити значну увагу вдосконаленню нормативного закріплення юридичної відповідальності роботодавця та працівника за порушення трудового законодавства і покращенню застосування цих норм на практиці.

Список літератури:

1. Конституція України [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – С. 141. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> ст.43
2. Харчук Л. Ще раз про жінок і шкідливі умови праці [Електронний ресурс] Журнал № 12 / Л. Харчук, 2017. – Режим доступу: <http://oppb.com.ua/articles/shche-raz-pro-zhinok-i-shkidlyvi-umovy-praci>
3. Обушенко Н.М. Правозастосування та його місце в трудовому праві: монографія. Дніпропетровськ, 2016. С. 4–5.
4. Праця жінок: дискримінація по відношенню до жінок на українському ринку праці. – Режим доступу: <https://helsinki.org.ua/files/docs/1157723430.pdf>. С. 2–3.

НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

ОСОБЛИВОСТІ НОРМОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

БАРАНЕНКО Д. В.

кандидат юридичних наук

Особливе значення нормотворчої діяльності центральних органів виконавчої влади обумовлено тим, що саме через створення нормативно-правових актів регулюються суспільні, життєво важливі відносини, конкретизуються та деталізуються норми вищестоячого законодавства. Розкрити підняте питання можливо лише після попереднього ознайомлення із системою центральних органів виконавчої влади в Україні. Так, до системи центральних органів виконавчої влади сьогодні, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», відносяться: міністерства, державні служби, агентства, інспекції, комітети, фонди [1]. Всі вони відповідно до законодавства видають акти нормативно-правового характеру – накази.

Разом із тим, центральні органи виконавчої влади беруть безпосередню участь у нормотворчій діяльності Кабінету Міністрів України, як розробники проектів постанов. Але, на нашу думку, в даному випадку вони виступають, як суб'єкти нормотворчої ініціативи, а не суб'єкти нормотворення, через те що результатом є постанова, прийнята Кабінетом Міністрів України, який і вважається суб'єктом нормотворення даного виду нормативно-правового акта. Аналогічно процесу створення законів, Кабінет Міністрів України, як суб'єкт законодавчої ініціативи, подає (знов-таки розроблений центральним органом виконавчої влади) законопроект до Верховної Ради, тобто норми створюються органами виконавчої влади, а результатом є закон, прийнятий Верховною Радою. Але основною формою реалізації нормотворчої діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні є прийняття наказів.

Таким чином, можна дійти висновку, що діяльність центральних органів виконавчої влади із створення норм права може бути розділена на дві групи: основна (діяльність із створення особистих нормативно-правових актів – нормотворча діяльність) та додаткова (участь у реалізації нормотворчої діяльності Уряду – розробка проектів постанов).

Сьогодні, за відсутності єдиного нормативно-правового акта, яким має бути врегульовано порядок нормотворчої діяльності державних органів у країні взагалі та органів виконавчої влади зокрема, нормотворча діяльність центральних органів виконавчої влади регулюється, по-перше, Законом

України «Про центральні органи виконавчої влади» [2]; по-друге, Типовими положеннями про Міністерство України, центральні органи виконавчої влади України, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідного члена Кабінету Міністрів України, затвердженими Указом Президента України, по-третє, як нами вже зазначалося, існують нормативно-правові акти органів виконавчої влади, створення яких потребує вчинення певних додаткових дій. Так, це нормативно-правові акти, які є регуляторними і мають проходити додаткові етапи в процесі створення, що закріплено Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» [3], та нормативно-правові акти, що мають міжвідомчий характер і зачіпають права, свободи та законні інтереси громадян, які повинні бути зареєстровані органами юстиції, що передбачено

Положенням про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України [4], та Порядком подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації. Крім того, питання організації нормотворчої діяльності в системі органів виконавчої влади певного напрямку регулюються окремо спеціальними відомчими нормативно-правовими актами. Наприклад, нормотворча діяльність Міністерства внутрішніх справ України додатково деталізована з урахуванням специфіки його діяльності Інструкцією з організації нормотворчої діяльності в Міністерстві внутрішніх справ України, затвердженою відповідним наказом. Зокрема, в цьому наказі визначено, що нормотворча діяльність у Міністерстві внутрішніх справ України - це напрямок діяльності структурних підрозділів апарату Міністерства внутрішніх справ України, що здійснюється за встановленою законодавством процедурою з метою підготовки та прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на регулювання службової діяльності органів та підрозділів внутрішніх справ. При цьому структурні підрозділи Міністерства внутрішніх справ України здійснюють систематизований облік відомчих нормативних актів, що регулюють напрями діяльності підрозділу, їх перегляд і приведення у відповідність до єдиного електронного реєстру нормативних актів Міністерства внутрішніх справ України, узагальнюють практику застосування і виконання нормативних актів та відповідно здійснюють їх удосконалення з метою підвищення ефективності правового регулювання напрямів діяльності органів внутрішніх справ. З цього питання наказом керівника створюються відповідні постійно діючі комісії (п. 1.11).

Таким чином, аналіз вищезазначених нормативно-правових актів дозволив дійти висновку, що у більшості своїй ними встановлено право міністерств і центральних органів виконавчої влади на видання наказів, але не встановлено процесуальний порядок їх створення, тобто не врегульовано послідовність дій, осіб, які мають ці дії вчиняти, тощо. Порядок розробки нормативно-правових актів органами виконавчої влади врегульовано Порядком подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації, але зазначений порядок

визначає процедуру підготовки та подання до Міністерства юстиції України нормативно-правових актів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, а також інших органів, акти яких відповідно до законодавства підлягають державній реєстрації. Тобто унормовано лише порядок підготовки нормативно-правових актів міністерств та центральних органів виконавчої влади, які підлягають державній реєстрації в Міністерстві юстиції України.

Список літератури:

1. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Постанова Кабінету Міністрів України від 10 вересня 2014 р. № 442. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-p>.
2. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/3166-17>.
3. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності : Закон України від 11 вересня 2003 р. № 1160-IV. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/1160-15>.
4. Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади : Указ Президента України від 28 грудня 1992 р. № 731 URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/731-92-p>.

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ РІВНІВ ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕНСІЙНОГО СТРАХУВАННЯ

ГАЄВСЬКА Я. О.

магістрант юридичного факультету

*Донецький національний університет імені Василя Стуса
м. Вінниця, Україна*

На сучасному етапі розвитку економіки України виникає багато труднощів, пов'язаних зі скороченням можливостей громадян, проявом інфляційних процесів, ускладненням демографічної ситуації, посиленням соціальної незахищеності населення, скороченням бюджетних асигнувань, згортанням соціальних програм за деякими напрямками, тому, для нівелювання негативних наслідків непропорційного розвитку економіки, збалансованість системи пенсійного забезпечення набуває особливого значення, що робить тему актуальною в сучасних умовах. Тому, на сьогодні виникла соціальна та економічна необхідність докорінних змін в системі державного пенсійного страхування, як однієї з важливих гарантій стабільного розвитку суспільства, оскільки вона зачіпає інтереси як працездатного, так і непрацездатного населення.

Питанням становлення та розвитку системи пенсійного страхування займалися такі науковці, як М.Д. Бойко, Н.Б. Болотіна, Т.З. Герасимов,